



on-line >>> [www.alnari.rs](http://www.alnari.rs)  
mail to >>> [office@alnari.rs](mailto:office@alnari.rs)

Naziv originala:

Сергей Лукьяненко

СУМЕРЕЧНЫЙ ДОЗОР

Copyright © Sergey Lukianenko, 2004

Translation Copyright © 2010 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-514-3



Sergej Lukjanjenko

# STRAŽA SUMRAKA

Prevela s ruskog  
Ana Milićević

alnari  
PUBLISHING

Beograd, 2010.

Priloženi tekst nije  
od značaja strani Svetla

– NOĆNA STRAŽA

Priloženi tekst nije  
od značaja strani Tame

– DNEVNA STRAŽA



# PRVI DOGAĐAJ

NIČIJE VREME





## PROLOG

**P**rava dvorišta su nestala u Moskvi negde između bardova Visockog i Okudžave.

Čudno je to. Čak i posle revolucije, kada su zbog borbe sa kuhinjskim ropstvom u kućama likvidirane kuhinje, dvorišta niko nije dirao. Svaka ponosna staljinka\*, okrenuta potemkinovskom fasadom ka najbližem bulevaru, obavezno je imala dvorište – veliko, zeleno, sa malim stolovima i klupama, sa čuvarem koji je strugao asfalt svakog jutra. Međutim, došlo je vreme četvorospratnica od panela – dvorišta su se skupila, opustela, nekadašnji ozbiljni čuvari su promenili pol i pretvorili se u čuvarke, koje su smatrale da je njihova dužnost da vuku za uši nestašne dečake i prekorno opominju podnapite stanare koji se vraćaju kući. Ipak su dvorišta još uvek živela.

A zatim su, kao po ugledu na ubrzan životni tempo i zgrade krenule uvis. Od osam spratova do petnaest, pa čak i do dvadeset tri. I kao da je svakoj zgradi data na korišćenje zapremina, a ne površina, dvorišta su se

---

\* Zgrada iz Staljinovog doba. (Prim. prev.)

povukla do samih ulaza, ulazi su otvorili vrata pravo na kolovoz, čuvari i čuvarke su nestali, zamenili su ih radnici komunalnih preduzeća.

Ali, kasnije su se vratila dvorišta. I kao da su se uvredila na proteklu nepažnju, i naravno nisu se vratila svim zgradama. Nova dvorišta su bila opasana visokom ogradom, na ulazima su sedeli nalakćeni mladići, ispod engleskih travnjaka sakrivene su podzemne garaže. U ovim dvorištima deca su se igrala pod budnim okom guvernanti, pijane stanare su izvlačili iz „mercedesa“ i BMW-a, na sve naviknuti telohranitelji, a smeće sa engleskih travnjaka čistili su novi čuvari malim nemačkim vozilima.

Ovo dvorište je bilo jedno od novih.

Višespratne kule na obali reke Moskve bile su poznate u čitavoj Rusiji. One su postale simbol prestonice – umesto Kremlja, koji je izgubio svoj sjaj, i CUM-a\*, pretvorenog u običnu prodavnicu. Nasip od granita sa sopstvenim pristaništem, prolazi okrećeni u italijanskom dekorativnom stilu, kafe-barovi i restorani, saloni lepote i supermarketi, i naravno, stanovi od dve-tri stotine metara kvadratnih. Očigledno je novoj Rusiji bio potreban takav simbol – pompezan i kičast, kao debeli zlatni lanac oko vrata u vreme prvobitnog sticanja kapitala. I nije važno što je veliki deo kupljenih stanova „zvrjao“ prazan, zatvoreni barovi i restorani su čekali bolja vremena, a o betonski nasip su se razbijali prljavi talasi.

Čovek, koji se tople letnje večeri šetao po nasipu, nikada nije nosio zlatni lanac. Imao je dobar instinkt, koji je u potpunosti zamenio čulo ukusa. Na vreme je promenio „adidas“ trenerku kineske proizvodnje za sako boje maline, prvi se odrekao bordo sakoa u korist odela „versače“. Čak se i sportom bavio oprezno – bacivši teniski reket i prešavši na skije mesec dana pre svih kremaljskih činovnika... na stranu to, što u njegovim godinama jedino zadovoljstvo na skijama predstavlja stajanje u mestu.

I preferirao je da živi u privatnoj kući u rejonu Gorki br. 9, posećujući stan s pogledom na reku samo s ljubavnicom.

---

\* Glavna robna kuća, veliki tržni centar na Crvenom trgu. (Prim. prev.)



Inače, sa stalnom ljubavnicom je takođe hteo da raskine. Nikakva „vijagra“ ne može pobediti godine starosti, a vernost supružnika je počela da ulazi u modu.

Vozač i telohranitelj su stajali dovoljno daleko, da ne bi slušali gazdin glas. Uostalom, ako je vetar do njih donosio poneki deo reči, šta ima u tome čudno? Zašto da čovek i ne popriča sam sa sobom na izmaku radnog dana, stojeći potpuno sam nad uzburkanim talasima? Nema sabesednika koji te razume bolje od tebe samog.

– Ja ipak ponavljam svoj predlog... – reče čovek. – Ponavljam.

Bledo su sijale zvezde, probivši se kroz gradski smog. Na drugoj obali reke palila su se svetla prozorčića na višespratnicama bez dvorišta. Od crvenih fenjera, koji su se prostirali duž pristaništa, goreo je svaki peti – i to samo zbog ćudljivog važnog čoveka, koji je odlučio da se prošeta kraj reke.

– Ponovo ponavljam – tiho reče čovek.

Talas je zapljusnuo nasip – i sa njim je došao odgovor:

– To je nemoguće. Sasvim nemoguće.

Čovek na nasipu se nije začudio glasu koji je dolazio iz praznog prostora. Klimnuo je glavom i upitao:

– A što se tiče vampira?

– Da, postoji ta mogućnost – saglasio se nevidljivi sabesednik.

– Vampiri vas mogu inicirati. Ukoliko vam je dovoljno da budete neživo biće... evo, da budem iskren, sunčeva svetlost im ne prija, ali nije smrtonosna, a i ne morate odbijati rižoto sa belim lukom...

– Onda šta? – upita čovek, nehотиčno prinoseći ruku grudima.

– Duša? Neophodno je piti krv?

Iz praznine se začu tihi smeh:

– Samo glad. Večna glad. I praznina iznutra. Vama se to neće dopasti, uveren sam.

– Šta još? – upita čovek.

– Vukodlaci – skoro veselo odgovori nevidljivi. – Oni su takođe sposobni da iniciraju čoveka. Ali i vukodlaci su najniža forma Tamnih

Inih. Veći deo vremena sve je predivno... ali kada se napad bliži, vi se ne možete kontrolisati. Tri-četiri noći mesečno. Nekad manje, nekad više.

– Mlad mesec – čovek klimnu glavom u znak razumevanja.

Iz praznine se ponovo začu smeh:

– Ne. Napadi vukodlaka nisu povezani sa Mesečevim ciklusom. Vi ćete osećati približavanje bezumlja – deset do dvanaest časova pre trenutka preobražaja. Ali tačan grafikon vam niko ne može napraviti.

– Otpada – hladno reče čovek. – Ponavljam vam svoju... molbu. Hoću da postanem Ini. Ne Ini niže vrste, kojeg hvataju napadi ludila. Ne veliki mag, koji čini velika dela. Najobičniji, regularni Ini ... kako to ide po vašoj klasifikaciji? Sedmi stepen?

– To je nemoguće – odgovori noć. – Vi nemate sposobnosti Inog. Ni najprostije. Čoveka koji nema sluha, moguće je naučiti da svira violinu. Može se postati sportista bez predispozicija za sport. Ali vi nećete postati Ini. Jednostavno ste druge prirode. Veoma mi je žao.

Čovek na obali se zasmeha:

– Ništa nije nemoguće. Ako je niži oblik Inih sposoban da inicira ljude – onda mora postojati i način pretvaranja u maga.

Tmina je ćutala.

– Uostalom, nisam rekao da hoću da postanem Tamni Ini. Nemam nikakvu želju da ispijam nevinu krv, da jurim po poljima za nevinim devojkama ili da se pakosno kikoćem bacajući kletvu – razdraženo reče čovek. – Daleko više bih voleo da činim dobra dela... uopšte me vaše unutrašnje rasprave ne zanimaju!

– To je... – umorno je rekla noć.

– To je vaš problem – odgovori čovek. – Dajem vam nedelju dana. Nakon toga hoću da dobijem odgovor na svoju molbu.

– Molbu? – pojasni noć.

Čovek na obali se osmehnu:

– Da. Za sada vas molim.

On se okrete i pođe ka automobilu, „volgi“, koja će ponovo ući u modu otprilike za pola godine.



## GLAVA 1.

Čak i da voliš svoj posao – poslednji dan odmora donosi depresiju. Samo pre nedelju dana sam se pekao na sređenoj španskoj plaži, jeo paelju (ako ćemo iskreno – uzbekistanski pilav je ukusniji), pio hladnu sangriju u kineskom restorančiću (kako to ispada da Kinezi prave španski nacionalni napitak bolje od domorodaca?) i kupovao po prodavničicama raznorazne odmarališne suvenirske gluposti.

A sada ponovo leto u Moskvi – koja ne samo da je topla, već i uspavljujuće zagušljiva. I poslednji dan odmora, kada glava više nije sposobna za odmor, ali momentalno odbija da radi.

Možda sam zato Geserov poziv dočekao s radošću.

– Dobro jutro, Antone – ne predstavljajući se počeo šef. – Dobro nam došao. Je l' znaš s kim pričaš?

Već neko vreme sam počeo da predosećam Geserov poziv. Kao da se menjala zvonjava telefona, dobijala je naredbodavni, moćni prizvuk.

Ali nisam žurio da šefu pričam o tome.

– Znam, Borise Ignjatijeviču.

– Da li si sam? – upita Geser.

Suvišno pitanje. Ubeđen sam da Geser odlično zna gde je sada Svetlana.

– Sâm sam. Devojke su u letnjikovcu.

– To je dobro za njih – uzdahnu šef na drugom kraju slušalice i u njegovom glasu se pojavi sasvim ljudski ton. – Eto i Olga je jutros otputovala na odmor... polovina saradnika uživa u južnim krajevima... Je l' bi mogao sada dođeš u kancelariju?

Nisam uspeo da odgovorim – Geser bodro reče:

– E, pa odlično! Znači, za četrdeset minuta.

Imao sam silnu želju da nazovem Gesera jeftinim pozerom – naravno, prvo spustivši slušalicu. Ali sam oćutao. Prvo, šef je mogao da čuje moje reči i bez bilo kakvog telefona. Kao drugo, šta god da je bio, ali jeftini pozer nije bio. Samo sam odlučio da uštedim na vremenu. Ako sam već hteo da kažem da ću biti za četrdeset minuta tamo, zašto da gubi vreme i da me sluša do kraja?

Uz to sam se obradovao zbog poziva. U svakom slučaju dan je propao, u letnjikovac ću krenuti tek za nedelju dana. Još je rano za sređivanje stana – kao svaki muškarac, koji drži do sebe, u odsustvu porodice, to činim jednom, poslednjeg dana samačkog života. Zaista mi nije ni do odlazaka u goste ili pozivanja nekog kod sebe. Mnogo je korisnije vratiti se dan ranije sa odmora, kako bi u datom trenutku čiste savesti zatražio slobodan dan.

Mada kod nas nije običaj da tražimo slobodne dane.

– Hvala, šefe – rekoh iskreno. Odlepih se od fotelje, odloživši nepročitanu knjižicu. Protegoh se.

I telefon ponovo zazvoni.

Naravno, lićilo bi na Gesera da pozove i kaže „nema na čemu“. Ali to bi već bilo glupiranje!

– Halo! – izgovorih veoma poslovnim tonom.

– Antone, to sam ja.

## *Straža sumraka*

– Sveto – rekoh, sedajući nazad u fotelju. I napregnuh se, Svetlanin glas nije zvučao dobro. Bila je zabrinuta. – Sveto, kako je Nađa?

– Sve je u redu – brzo je odgovorila. – Ne brini. Bolje mi reci, kako si ti?

Razmišljao sam nekoliko sekundi. Nisam pravio pijanke, nisam dovodio žene kući, nisam se zatrpao smećem, čak i sudove perem...

I tad mi je sinulo.

– Geser je zvao. Maločas.

– Šta on hoće? – brzo je upitala Svetlana.

– Ništa posebno. Zamolio me je da sutra dođem na posao.

– Antone, ja sam nešto osetila. Nešto loše. Jesi li pristao? Ideš na posao?

– Pa zašto da ne? Stvarno nemam ništa drugo da radim.

Svetlana je ćutala. Zatim nerado reče:

– Znaš, kao da me je nešto probolo kroz srce. Je l' ti veruješ da mogu da predosetim nesreću?

Zasmejah se:

– Da, velika.

– Antone, ma daj uozbilji se! – Svetlana se odmah naljutila. Kao i uvek kada sam je nazvao velikom. – Poslušaj me... ako ti Geser nešto predloži – nemoj da pristaneš.

– Sveto, ako me je Geser pozvao – znači da hoće nešto da mi predloži. Dakle, nema sile. Kaže, svi su na odmoru...

– Potrebni su mu glineni golubovi – odsečno reče Svetlana. – Antone... u redu, svejedno me nećeš poslušati. Samo budi oprezan.

– Sveto, ne misliš valjda ozbiljno, da Geser hoće da me podmetne – oprezno rekoh. – Razumem tvoj odnos prema njemu...

– Budi oprezan – reče Svetlana. – Radi nas. Je l' važi?

– Dobro – obećah. – Uvek sam veoma oprezan.

– Ja ću zvati ukoliko još nešto predosetim – reče Svetlana. Izgleda da se malo umirila. – I ti pozovi, je l' važi? Šta god da se neuobičajeno desi – zovi. Dogovoreno?

– Zvaću.

Svetlana je ćutala nekoliko sekundi, a pre nego je spustila slušalicu, reće:

– Trebalo bi da odeš iz Straže, svetli maže trećeg stepena...

Nekako se sve iznenađujuće lako završilo – jeftinom šalom... Mada smo se dogovorili da nećemo razgovarati na tu temu. Davno smo se dogovorili – pre tri godine, kada je Svetlana otišla iz Noćne straže. Nijednom nismo pogazili dato obećanje. Naravno, ja sam pričao ženi o poslu... o onim slučajevima koje želim da pamtim. I ona je uvek s pažnjom slušala. A sad je evo baš to potegla.

Zar je zaista predosetila nešto loše?

Zbog svega toga sam se spremao dugo, oklevajući. Obukao sam odelo, zatim se presvukao u džins i kariranu košulju, zatim sam odustao od svega i navukao šorts i crnu majicu s natpisom: „Moj prijatelj je bio u stanju kliničke smrti, ali sve što mi je doneo s onog sveta je samo ova majica!“ Ličiću na razdraganog nemačkog turistu, ali zato ću zadržati privid raspoloženja sa odmora pred Geserom...

Usled svega toga, izašao sam iz kuće dvadeset minuta pre roka koji je šef dogovorio. Morao sam da zaustavim auto, da opipavam linije verovatnoće – da bih zatim govorio vozaću maršrute na kojima nas nije čekala gužva.

Vozač je nerado i veoma podozrivo prihvatao sugestije.

Ipak, nismo zakasnili.

Liftovi nisu radili – momci u svetloplavim specijalnim kombinezonima marljivo su tovarili u njih papirne džakove sa smešom za cement. Krenuo sam uza stepenice i otkrio da se prvi sprat naše kancelarije renovira. Radnici su oblagali zidove pločama gipsokartona, tu su se motali i moleri, farbajući krajeve. Istovremeno su montirali viseći plafon, gde su već bile sprovedene cevi klima-uređaja.

Ipak je bio uporan u svojim zahtevima, naš upravnik, Vitalij Markovič! Primorao šefa da odreši kesu za kompletno renoviranje. I čak je i novac negde pronašao.

Zadržavši se na tren, pogledah radnike kroz Sumrak. Ljudi. Nisu Ini. Što je i bilo očekivano. Samo je jednom moleru, na izgled sasvim običnom čovečuljku, aura bila sumnjiva. Ali, nakon jednog trena sam shvatio da je on samo zaljubljen. U sopstvenu ženu! Ko bi rekao, još ima dobrih ljudi na ovom svetu!

Drugi i treći sprat već su bili renovirani i to me je konačno sasvim oraspoložilo. Napokon će i u računskom centru biti pro hladno. Mada se sada ne pojavljujem tamo svakog dana, ali... Usput sam se pozdravio sa čuvarima, koji su očigledno postavljeni ovde za vreme trajanja renoviranja. Odskočio sam ka Geserovom kabinetu i naleteo na Semjona. Ovaj je nešto ozbiljno i nastavničkim tonom objašnjavao Julji.

Kako vreme leti... Pre tri godine Julja je bila još devojčurak. Sad je mlada, lepa devojka. Čarobnica koja je mnogo obećavala, već su je zvali u evropsku kancelariju Noćne straže. Vole tamo da imaju pri ruci talentovane i mlade, pod raznoraznim izgovorima o veliki i opštoj stvari...

Ali ovog puta nisu imali sreće. Geser je Juljku zaustavio i pripremio da sam može da regrutuje evropsku omladinu.

Pitao sam se šta je sama Julja želela u toj situaciji.

– Jesu li te zvali nazad s odmora? – saosećajno upita Semjon, jedva me primetivši i prekinuvši razgovor. – Ili si završio sa odmorom?

– I završio i zvali me – rekoh. – Je l' se nešto desilo? Zdravo, Juljka.

Semjon i ja se iz nekog razloga nikad ne pozdravljamo. Kao da smo se malopre sreli. A i on izgleda uvek isto – veoma prosto, neuredno odeven, sa ispijenim licem seljaka koji se preselio u grad.

Danas je, inače, Semjon izgledao još skromnije nego obično.

– Zdravo, Antone – nasmešila se devojka. Lice joj je bilo tužno. Izgleda da je Semjon sproveo vaspitne mere – on je majstor za takve stvari.

– Ništa se nije dogodilo – Semjon odmahnu glavom. – Mir i tišina. Ove sedmice smo pokupili dve veštice i to zbog nekih sitnih prekršaja.

– E pa dobro je – reko, pokušavajući da ne primetim Juljkin žalostan pogled. – Idem do šefa.

Semjon je klimnuo i okrenuo se devojci. Ulazeći u čekaonicu uspeo sam da čujem:

– Dakle, Julja, ja se šezdeset godina bavim ovim poslom, ali takvu neodgovornost...

On je zaista strog. Ali prekoreva nekoga samo ako za to ima razloga, tako da se nisam trudio da spasavam Juljku od te pridike.

U čekaonici, gde je lagano šuštao klima-uređaj a plafon bio ukrašen halogenim lampicama, sedela je Larisa. Očigledno je Geserova sekretarica Galočka na odmoru, a naši dispečeri zaista nemaju puno posla.

– Zdravo, Antone – pozdravila mi je Larisa. – Lepo izgledaš.

– Dve nedelje na plaži – ponosno odgovorih.

Larisa se hitro okrenula ka satu:

– Rečeno mi je da te odmah pustim da uđeš. Ali kod šefa su i dalje posetioci. Hoćeš li da uđeš?

– Hoću – odlučih. – Nisam valjda uzalud žurio.

– Traži vas Gorodecki, Borise Ignjatijeviču – reče Larisa preko interfona. Potvrдно mi klimnu: – Idi... uh, tamo je toplo...

Iza Geserovih vrata zaista je bilo toplo. Ispred njegovog stola u foteljama su se patila dvojica nepoznatih muškaraca srednjih godina – u mislima sam ih prozvaao Mršavi i Debeli. Međutim, obojica su se znojili.

– I šta mi posmatramo? – prekorno ih je upitao Geser. Okrenu se ka meni – Prođi, Antone. Sedi, sad ću da završim...

Mršavi i Debeli se malo oraspoložiše.

– Tamo neka primitivna domaćica... izvrće sve činjenice... sroza-vajući i uproščavajući... voza vas kô malu decu! Na svetskom nivou!

– Zato nas i voza, zato što srozava i uproščava – sumorno se brecnu Debeli.

– Vi ste naredili da kažemo *sve kako jeste* – potvrdio je Mršavi.

– Evo vam ga rezultat, presvetli Gesere!



## *Straža sumraka*

Bacio sam pogled na Geserove posetioce kroz Sumrak. Pa naravno! Opet – ljudi! I pri tom znaju šefovo ime i titulu! I još je izgovaraju sa potpuno otvorenim sarkazmom! Na kraju krajeva, svašta se dešava, ali da se sam Geser otkriva ljudima...

– Dobro – klimnuo je glavom Geser. – Dajem vam još jedan pokušaj. Ovog puta radite samostalno.

Mršavi i Debeli se pogledaše.

– Potrudićemo se – reče Debeli, smešeći se dobrodušno. – Nadam se da vi razumete... da smo postigli određeni uspeh...

Geser zašišta nozdrvama. Kao da su primili nevidljivi signal da je razgovor završen, posetioци ustadoše, rukovaše se sa šefom i izadoše. U čekaonici je Mršavi nešto veselo i u šali rekao Larisi – ona se zasmеja.

– Ljudi? – oprezno upitah.

Geser klimnu glavom, neprijateljski gledajući u vrata. Uzdahnu:

– Ljudi, ljudi... U redu, Gorodecki. Sedi.

Sedoh, a Geser nikako da započne razgovor. Sređivao je papire, prebiraо nekakve šarene glatko izbrušene staklice, nasute u grubu glinenu činiju. Imao sam veliku želju da vidim, da li su to amajlije, ili samo obični staklići, ali sedeći ispred Gesera nisam se usudio da sebi dam toliku slobodu.

– Kako je bilo na odmoru? – upita Geser, kao da je iscrpeo sve razloge da odugovlači razgovor.

– Dobro – odgovorih. – Naravno, dosadno je bez Svete. Ali ne ide da vučemo Nađicu u španski pakao. Nema smisla...

– Nema smisla – saglasi se Geser. Nisam znao da li veliki mag ima decu – takvu informaciju ne poveravaju ni najbližim saradnicima. Verovatno da ima. Verovatno je sposoban da oseća nešto nalik očinskoj ljubavi. – Antone, jesi li ti to zvao Svetlanu?

– Nisam – odmahnuh glavom. – Ona je kontaktirala s vama?

Geser je klimnuo glavom. I odjednom ga je presekle – lupio je pesnicom o sto i zagrmeo:

– Ma šta ona zamišlja da je? Prvo dezertira iz Straže...

– Gesere, svi imamo pravo da damo otkaz – dobacih. Ali Geseru nije ni palo na pamet da se izvinjava.

– Dezertira! Čarobnica njenog stepena ne pripada sebi! Nema pravo da pripada! Još ako se... ako se naziva Svetlom... Drugo, vas-pitava ćerku kao čoveka!

– Nađa je čovek – rekoh, osećajući da i ja počinjem da ceptim. – Da li će da postane Ina – sama će odlučiti... Presvetli Gesere!

Šef je shvatio, da sam sad i ja na ivici. I promenio je ton:

– U redu. Vaše pravo. Sklanjajte se od borbe, upropastite život devojčici... Kako god želite! Ali odakle ta mržnja?

– Šta je Sveta rekla? – upitah.

Geser uzdahnu:

– Tvoja žena me je zvala. Na broj telefona koji nema pravo da zna...

– Znači da ga i ne zna – dodao sam.

– I rekla je da ja planiram da te ubijem! Da ja kujem dalekosežni plan za tvoje fizičko istrebljenje!

Sekund sam gledao Gesera u oči. Zatim se zasmehah.

– Tebi je smešno? – sa mukom u glasu upita me Geser. – Je l' da, smešno ti je?

– Gesere... – s mukom sam gušio smeh. – Izvinite. Je l' mogu otvoreno da kažem?

– Samo izvoli...

– Vi ste najveći intrigant od svih koje poznajem. Gori od Zavulona. Makijaveli je u poređenju s vama malo dete...

– Uzalud potcenjuješ Makijavelija – graknu Geser. – Tako dakle, shvatam, ja sam intrigant. Dalje?

– A zatim, ubeđen sam da vi ne planirate da me ubijete. Možda ćete me žrtvovati u kritičnoj situaciji. Zarad spasenja srazmerno velikog broja ljudi ili Svetlih Inih. Ali da ovako... planirate... kroz intrigu... Ne verujem.

– Hvala, obradovao si me – klimnu Geser. Da li sam ga bocnuo ili ne, ostalo je nejasno. – Pa šta je onda Svetlana sebi utuвила u

glavu? Ti izvini, Antone... – Geser se odjednom zbuni i čak skrenu pogled. Ali završi: – Da vi ne čekate možda detence? Još jedno?

Zagrcnuh se. Počeh da mašem glavom:

– Ne... valjda ne... ne, ona bi rekla!

– Žene umeju malo da polude kad su u drugom stanju – breccu se Geser i ponovo poče da prebira po svojim stakličima. – Počinju svugde da vide opasnost – za dete, muža, sebe... Ili, ona možda ima... – Ali tad se veliki mag sasvim zbunio i prekinuo samog sebe. – Ma glupost... zaboravi. Odjuri do žene na selo, poigraj se sa devojčicom, popij malo toplog mleka...

– Pa meni se sutra završava odmor – napomenuh. O, nešto nije u redu! – A koliko shvatam, treba da počnem da radim već danas?

Geser se izbeči na mene:

– Antone! Ma kakav posao? Svetlana je petnaest minuta vikala na mene! Da je kojim slučajem tamna čarobnica, nada mnom bi sad visio inferno! Ništa, posao se odlaže. Produžujem ti odmor za nedelju dana – i lepo put pod noge u selo, kod žene!

Kod nas, u moskovskom odeljenju, kažu: „Tri stvari ne može da učini Svetli Ini: da sredi svoj privatni život, da obezbedi sreću i mir na čitavoj Zemlji i da dobije slobodan dan od Gesera.“

Ako ćemo iskreno, zadovoljan sam privatnim životom. A sad sam još dobio i sedam dana odmora.

Možda su mir i sreća za čitavu planetu već na putu?

– Jesi li zadovoljan? – upita Geser.

– Jesam – priznadoh. Ne, perspektiva da pod budnim okom tašte plevim lejice nije me nadahnula. Ali zato – Sveta i Nađa. Nađa, Nađica, Nađuša. Moje dvogodišnje čudo. Čovek, čovečuljak... Potencijalno Ina velike snage. Tako velika da joj sam Geser nije ni za mali prst... Zamislio sam kako Svetli mag Geser veličine Nađicinog malog prsta šeta pored nje i zasmejao se.

– Navrati do računovodstva, ispisaće ti ček za bonus... – nastavljao je Geser, ne sumnjajući kako mu se rugam u mislima. – Sam smisli formulaciju. Nešto kao... za dugogodišnji savestan rad...

– Gesere, kakav je posao bio u pitanju? – upitah.

Geser učuta i poče da me strelja pogledom. Nije uspeo u nameri i reče:

– Kada ti sve ispričam, ti ćeš pozvati Svetlanu. Pravo odavde. I upitaćeš je da li treba da pristaneš ili ne? Je l' dogovoreno? Reći ćeš joj i za odmor.

– Šta se desilo?

Umesto odgovora Geser otvori sto, izvuče crnu kožnu fasciklu i pruži mi je. Fascikla je odisala magijom – teškom, borbenom.

– Slobodno otvori, ti imaš dozvolu... – promumla Geser.

Otvorih fasciklu – Ini koji nema pristup ili čovek pretvorio bi se nakon ovoga u šačicu pepela. U fascikli je bilo pismo. Samo jedan koverat.

Adresa naše kancelarije bila je pažljivo izlepljena od iseckanih slova iz novina.

Adrese pošiljaoca naravno nije bilo.

– Slova su izrezana iz troje novina – reče Geser. – *Pravda*, *Ko-mersant* i *Argumenti i fakti*.

– Originalno – priznadoh. – Je l' mogu da otvorim?

– Otvori, otvori. Forenzičari su već uradili sve što su mogli sa kovertom. Nema nikakvih otisaka, lepak je kineske proizvodnje, prodaje se na svakoj trafici *Sojuzpečata*...

– A papir je toaletni! – uzviknuh u punom zanosu, vadeći listić iz koverta. – Valjda je makar čist?

– Nažalost – reče Geser. – Nema ni najmanjih tragova organskog porekla. Obični jeftini toalet-papir. Zove se *pedeset četiri metra*.

Na listiću toaletnog papira, nepažljivo otkinutom duž perforacije, tekst je bio izlepljen istim takvim raznolikim slovima. Tačnije – čitavim rečima, samo su završeci birani pojedinačno, bez ikakve doslednosti prema ostatku.

„NOĆNOj STRAŽI bi trebalo da BUDE INTERESANTNO, da je JEDAN Ini OTKRIO jednom čoveku čitavu istinu o Inima i sada se sprema da od OVOG ČOVEKa napravi INOG. dobroNAMERni.“